Festival Ranglerock

1. Oslo Ess med sin svette blanding av punk, pop og god gammeldags rock & roll satte standarden for resten av lørdagskvelden. 2. Stemningen stod i taket da gamlegutta i Vind i Gardhol spilte opp til dans. Konserten var helgens høydepunkt på Ranglerock. 3. Trine Nesse i baren solgte farse i brød til sultne ranglerockere. Med klippekort fikk man den femte gratis. 4. Publikum så ut til å stortrives. FOTO: TOMMY ELLINGSEN.

Farza Ranglerock!

➤En rockefestival med gode venner, uten lange ølkøer og uten sinte folk som knuffer om plass fram mot scenen. Hadde ikke det vært kult?

BRYNE

Jeg ankommer Bryne Mølle fasjonabelt sent et sted mellom syv og åtte lørdag kveld. Her har Ranglerock stått på siden fredag ettermiddag, men stemningen nærmer seg sitt liturgiske høydepunkt.

Inne i baren svinser frivillige rundt i Ranglerockens t-skjorter i knæsj grønne og gule felleskjøpfarger og sørger for at ingen skal forbli sultne eller tørste utover kvelden. Her går det i øl og farse. Farse ja, en gedigen kjøttklump man smekker sammen med hamburgerbrød og tilfører ketchup og piffikrydder.

Trine Nesse har solgt farse til den store gullmedaljen. Hvor mye?

– Se her. Me har fira-fem sånne bag der.

Hun viser opp en tom 20-kilos farseboks. Jeg kjøper en farse i brød.

Farsekongen

Et sted der ute i folkemylderet er den mytiske, mediesky farsekongen, som innehar den offisielle ranglerekorden i farsespising. I fjor satte han til livs ni farser i brød. Ryktene forteller at han er ute etter å forbedre rekorden og ytterligere befeste sin posisjon som farsespisernes ubestridte konge.

Det er relativt glissent her på Møllå, men inne i konsertlokalet skjønner jeg plutselig hvor alle er. Hovedstadsbandet Oslo Ess har balletak på publikum. En tynn, hvit t-skjorte har klistret seg til den svette, slanke oslokroppen til vokalist Åsmund Lande.

Etter konserten er det pause med tid til mingling. Det er små antydninger til kødannelse i baren. Ranglerock er som musikalsk vinsmaking med korte, hyppige konserter omtrent en gang i timen.

Tommy Gjærheim og Harald Kvie fra Nærbø forklarer hvorfor dette er verdt å få med seg.

– Dæ æ så mange småe driddb... æh, småe løgnasband så spæle her. I fjor såg æg et finsk jenteband som spælde på tamburin. Dødskult!

Musikerne som spiller her er ofte litt ukjente og på vei opp i karrieren. Neste band faller ikke inn under den kategorien. Vind i Gardhol ga ut en legendarisk plate i 1981 som de er her for å relansere i kveld. Fra første gitarakkord står stemningen i taket.

– Wøøøøøeeeeeyyyyyyy!

Det er som om Bryne nettopp har scoret på overtid mot Viking, og i kveld er Obrestadkarene i Vind i Gardhol større enn fotballproffer.

– Her på Jæren me putla og græve!

De fleste synger med.

Etter legendariske Vind i Gardhol får vi enda et lokalt band når Svenssen går på scenen. Dette er gjengen som står bak festivalen, og de leverer energisk 60-tallsinspirert rock til trofaste tilhengere i publikum.

På vei ut sier en eldre kar til sidemannen det som alle tenker:

– Dei klarde'kje å få same stemningå som når gamleguttane spelde.

– Men det ska du meste ikkje forventa helle.

Sandpapirstemmen

The Cubical fra Liverpool er festivalens headliner. De leverer en blues- og gospel-aktig rock, dominert av vokalist Dan Wilsons gutturale lyder, som får oss til å undre om det er språk eller om han bare grynter. Han er også i ivrig dialog med publikum mellom låtene, selv om det hadde vært litt lettere om han hadde snakket gresk. Men av og til kommer det en forståelig frase.

– Let's fookin' shake it now, it's saturday night!

Etter denne kraftforestillingen trenger jeg en ny farse. Men det er utsolgt. «Ta deg ei bolle.» Slukøret går jeg inn i konsertlokalet hvor stavangerrapperne i Kriminell Kunst er i ferd med å varme opp. Nå har publikum fordelt seg ut i resten av festivalområdet, men rapperne er rutinerte. De lokker folk inn med en liten cover av Vamps «Månemannen», og så er showet i gang. Med periodisk å slenge inn noen høylydte «Bryne»-rop får de jærfolket til å vrikke seg i keitete bevegelser til basstunge hip hop-rytmer.

Gravepønk

Det blir sent før Gravmar & The Gravediggers går på scenen. Jeg har hørt rykter om dette jærbandet og deres rølpete gravepønk, med liveopptredener hvor både band og store deler av publikum ender opp med å hoppe rundt omkring i bar overkropp mens vokalist Turd Ferguson heller øl over sin frodige torso.

Jeg forlater åstedet et stykke etter midnatt, kanskje i frykt for å måtte blotte min bleike stavangerkropp i nærvær av staute bønder som har stått ute og putla og grævd hele sommeren. Noenlunde sikre kilder meldte om ekstatisk stemning og bare overkropper i fleng på Gravmar-konserten. Og det er mye mulig at ranglingen fortsatte ut i de små morgentimer på Bryne.

HÅKON HAPNES STRAND

Se alle bildene på Aftenbladet.no.